

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku T. W.
przy uczestnictwie J. Z., S. Z., M. Ł. i H. W.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 marca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w R.
z dnia 18 maja 2016 r., sygn. akt V Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 maja 2016 r. Sąd Okręgowy w R. oddalił apelację wnioskodawcy T. W. od postanowienia Sądu Rejonowego w R. z dnia 27 maja 2015 r., którym oddalony został wniosek z udziałem J. Z., S. Z., M. Ł. i H. W. o zasiedzenie przygranicznego pasa gruntu służącego jako droga dojazdowa, przy czym w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia nie prezentuje się nawet zrębów stanu faktycznego, tylko odsyła do kilkunastu stron uzasadnienia Sądu pierwszej instancji; nie można uznać tego za prawidłowe. Oddalając apelację Sąd Okręgowy zaaprobował ustalenia faktyczne i oceny prawne Sądu Rejonowego, przedstawiając stosowne uzasadnienie wykazujące niespełnienie przez wnioskodawcę ustawowych przesłanek zasiedzenia.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego, tj. art. 336 w związku z art. 172 § 1 k.c. przez błędną wykładnię i zastosowanie; art. 339 § 1 w związku z art. 6 k.c. przez niezastosowanie. Naruszenie przepisów postępowania dotyczyło art. 234 k.p.c. przez niewłaściwe zastosowanie; art. 378 § 1 i art. 328 § 2 k.p.c. oraz art. 386 § 1 k.p.c. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i wydanie orzeczenia uwzględniającego wniosek albo uchylenie postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a także zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący powołał się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Jednakże mimo obszernego uzasadnienia wniosku co do wymaganych przesłanek oczywistości skargi, wraz z powołaniem się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, skarżący sam tych przesłanek nie spełnił. W krótkim ich uzasadnieniu znalazła się głównie polemika ze stanowiskiem Sądu drugiej instancji odnośnie do wypełnienia przesłanek zasiedzenia. Wywód ten nie może wystarczyć do dowiedzenia,

że w rozpoznawaniu sprawy doszło do szczególnego, kwalifikowanego naruszenia prawa, które mogłoby świadczyć o oczywistej potrzebie ponownej analizy prawnej i wzruszenia prawomocnego już orzeczenia sądowego. Twierdzenia skarżącego mogłyby odpowiadać, co najwyżej zasadności zwykłego środka zaskarżenia, ale nie pozwalają stwierdzić, aby wnoszona skarga kasacyjna, będąca środkiem nadzwyczajnym była ewidentnie uzasadniona. Nie są zatem spełnione te wymagania, które są stawiane w utrwalonym i długotrwałym orzecznictwie, powołanym przez skarżącego, warunkom prawnym określonym przez art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w postanowieniu, nie obciążając skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz uczestnika, w którego odpowiedzi na skargę nie znalazł się wniosek o nieprzyjmowanie skargi do rozpoznania.

aw

jw